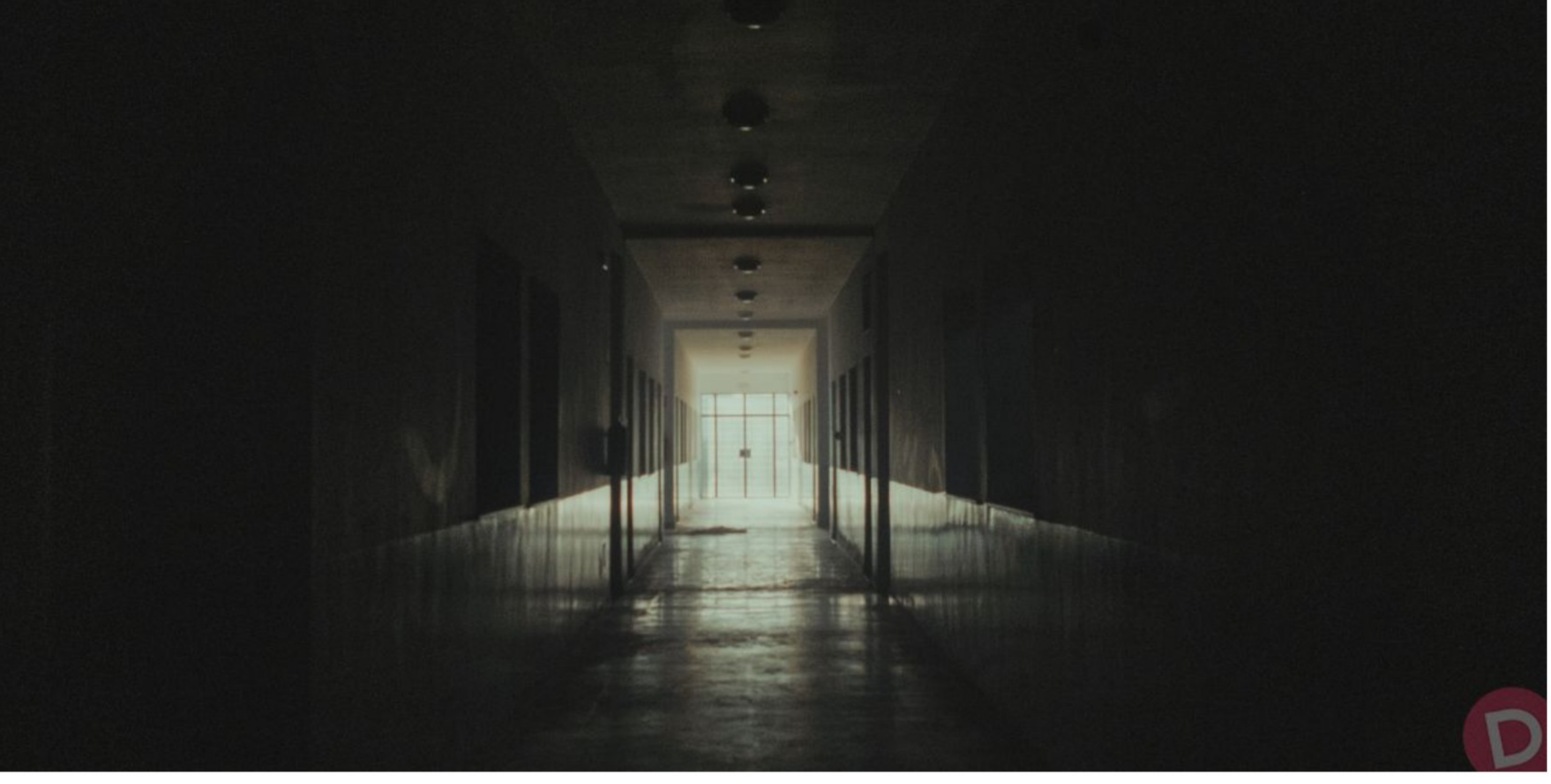

«Θάνατοι εν Ζωή» του Θεόδωρου Π. Ζαφειρίου

 Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου Δημοσιεύτηκε 18 Σεπτεμβρίου 2025

Οι δύο συναυλίες της 18ης Σεπτεμβρίου 2013
(Ηρώδειο και Ηρώδης)

Εκείνοι που μας παραστέκονται ακόμα
Στα ξύπνια όνειρα της ουτοπίας, όρισαν
Και τον τόπο της απόψε. Οργάνωσαν
Μια συναυλία στο Ηρώδειο.

Ήταν ωραία όπως παλιά, τα ίδια
Επαναστατικά τραγούδια και τα ερωτικά.
Μα ήταν κι άλλοι μ’ ένα βήμα εμπρός και δύο πίσω
Στο Κερατσίνι και τραγουδούσανε το μίσος.

Τους λέγαν χήνες, αλλά ήταν κότες.
Και η ορχήστρα έπαιζε με μαέστρο έναν Ηρώδη.
Μέχρι που ο βιολιστής με μια δοξαριά
Δόξασε του μαχαιριού τα ιδεώδη.

Τύμπανα αλαλάζοντα, κεφάλια φαλακρά
Για στεφάνια χρυσά μιλούν σε κόμη.
Φύσα αεράκι με τα μαύρα πέπλα σου
Και δώσ’ τους επί πίνακι και την χρυσή Σαλώμη.

Εθιμοθάνατοι

– Κι όταν ο Κύριος αναστηθεί,
τι θα βρει στον Απάνω Κόσμο;
– Αυτά που παράτησε στον Κάτω:
Τους αναρίθμητους νεκρούς.
(Παντελής Πρεβελάκης, *Ο ήλιος του θανάτου*, Εστία, 1959)

Δεν είναι μόνο ο Πολέμης
Που μονοπωλεί
Την πατριδογνωσία.

Αλλά κι ένας κοκκινολαίμης
Που σαν πουλί αιμορραγεί
Από ανοησία.

Αυτή είναι η πατρίδα μας.
Τέτοιο χέρι τέτοιο πόδι, Διόνυσιε.
Και τα μυαλά

Στα εξαπτέρυγα χυμένα.
Ανάσταση επανάσταση
Πειράματα αποτυχημένα.

Γ’ αυτό τα κάναμε έθιμα
Και τα γιορτάζουμε
Με μπαλωθιές και βαρελότα.

Έπειτα πένθιμα
Το κεφάλι κατεβάζουμε
Κι ανδρειωμένοι σαν και πρώτα

Θανάτω τον θάνατον πατούμε.
Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει. Έτσι
Και τ’ αγέννητα παιδιά μας εξαπατούμε.

Δωρεά οργάνων

Χάρις σε μια ανθρωποκτονία
Πέντε έζησαν άνθρωποι.

Χάρις στον δολοφόνο
Ή στο θύμα;

Αμίλητη η Ύβρις
Μες στην φυλακή

Κι η Νέμεσις αμήχανη
Πέντε στεφάνων επικεφαλής

Στέκει φρουρά
Στο μνήμα.

Το ανάποδο πώς να το πεις

*Να ζει κανείς;/ Σκεφτόταν πάλι της καρδιάς μου ο Ά μ λ ε τ/
Κι έπειτα:/ Το ανάποδο πώς να το πεις / Ακούγεται στα μάτια/
Σίγουρα σαν/ τέλμα.*
(Αντώνης Φωστιέρης, «Να ζει;», *Η σκέψη ανήκει στο πένθος*, 1996 / *Άπαντα τα ποιήματα*, Καστανιώτης, 2021, σελ. 246-247)

Κι ας φαίνονται όλα τιποτένια/ Τίποτα/ Δεν είναι τίποτα.
(Αντώνης Φωστιέρης, «Τίποτα δεν είναι τίποτα», *Τοπία του Τίποτα*, Καστανιώτης, 2013 / *Άπαντα τα ποιήματα*, Καστανιώτης, 2021, σελ. 332-333)

Ο θάνατος, λέμε. Ο θάνατος.
Σαν να ’ναι ένα Ον κι αυτός.

Σαν ζώο, ή σαν άνθρωπος.
Σαν πρόβατο που με προβιά

Λυκίσιου ανθρώπου
Μας οδηγεί σ’ ένα μαντρί.

Σ’ ένα μαντρί που επεκτείνεται μέρα
Και νύχτα, όπως διαστέλλεται

Το σύμπαν
Για να χωράει όλους μας μαζί

Μαζί με τον Θεό, τον Διάβολο
Και την ανυπαρξία.

Ο Ύπνος λέμε. Ο ύπνος
Που μοιάζει με τον θάνατο.

Ωστόσο εγώ τον ήδη
Εβδομήντα τριών ετών ύπνο μου,

Ανύπνωτο, θα πω.
Αφού ακόμα, ακόμα και ανάποδα

Στο νήμα του μπορώ ν’ ακροβατώ.
Άμλετ πάνω από το κάτοπτρό μου, ένα τέλμα.

Λοιπόν: Να ζει κανείς ή να μη ζει;
Ή: Να ξυπνήσω, ή να μην;

Αμήν Αμήν, λέγω υμίν:
Και με το Τίποτα Κανένας ζει.

Απλή συνωνυμία

Ο θάνατος, λέμε. Λες κι είναι
Ένας και μοναδικός. Κι όμως

Εγώ, να τώρα δα, συνάντησα κιόλας
Δύο. Ο ένας μάλιστα, που δεν πρόλαβε

Να μου συστηθεί, εκ των υστέρων
Απέκτησε κι επώνυμο. Αιφνίδιος.

Αλλά κι ο άλλος, που δεν πρόλαβα
Για την σχέση του μ’ όλους τους άλλους

Να ρωτήσω, τι θ’ απαντούσε, βασίμως
Υποθέτω: Απλή συνωνυμία.

Ο **Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1952. Κατάγεται από τη Λάρισα. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα και στο Ρέγκενσμπουργκ της Γερμανίας. Εργάστηκε στο Υπουργείο Εξωτερικών. Έχει εκδώσει 22 ποιητικές συλλογές. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα γαλλικά, γερμανικά, σουηδικά και αλβανικά. Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα του:zaphiriouthedoros.com